

ת"פ 53086/06/12 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד י ח

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 53086-06-12 מדינת ישראל נ' ח

בפני
בעניין: כב' השופט אביב שרון
מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא
ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין
נגד
י ח

ע"י ב"כ עו"ד רויטל קוצר

גזר דין

כתב האישום והסדר הדיוני

1. ביום 8.6.14 הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני, וקבעתי כי הוא ביצע עבירה של **תקיפה סתם** בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. בהתאם להסדר הדיוני, הוסכם כי הנאשם יישלח לשרות המבחן על מנת שינתן תסקיר לעונש בעניינו. עוד הוסכם, כי שרות המבחן יתייחס, בין היתר, לשאלת הרשעתו של הנאשם בדין. התביעה הבהירה כי עמדתה היא להרשעה בדין לצד הטלת מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצוי למתלונן ואילו ההגנה הצהירה כי תעתור להימנע מהרשעת הנאשם. לאור זאת, ולאחר שהובהר לנאשם כי בית המשפט אינו כבול בהסדרי טיעון, נשלח הנאשם לשרות המבחן לצורך קבלת תסקיר.

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם, במועד הרלוונטי שימש איגור גולוביב (להלן - המתלונן) כמדריך שחייה ב"בית איזי שפירא" ברחוב איזי שפירא ברעננה. ביום 15.9.11 בשעה 19:00, עת העביר המתלונן שיעור שחייה לקבוצת ילדים, שהו הנאשם ובנו במקום. בנו של הנאשם פנה מספר פעמים לילדים, דבר שהפריע למהלך השיעור, והמתלונן הורה לילדים שלא יגיבו לפנייתו. בתגובה, החל הנאשם מקלל את המתלונן. בהמשך לכך, תקף הנאשם את המתלונן בכך שדחף אותו ובעט במפשעתו. המתלונן בתגובה דחף את הנאשם בפניו והוא נפל לתוך בריכת השחייה במקום. מיד ובסמוך, יצא הנאשם מבריכת השחייה ואז ניגש אליו המציל במקום, יורי מונדרוס, וניסה להרגיעו. מיד ובסמוך, ניגש הנאשם לעבר המתלונן ותקף אותו בכך שהיכה באגרוף בשפתו של המתלונן, אשר נפל על הריצפה כתוצאה מהמכה.

מיד ובסמוך, ניסה המציל יורי לתפוס את הנאשם, והמתלונן היכה בראשו של הנאשם באמצעות מגב ריצפה שהיה במקום.

תסקירי שרות המבחן

3. ביום 25.11.14 התקבל תסקיר שרות המבחן ממנו עולה כי הנאשם כבן 51, נשוי ואב לשלושה ילדים בגילאים 16-13. הנאשם נעדר עבר פלילי מכל סוג ומין שהוא ולא תלויים ועומדים נגדו תיקי מב"ד נוספים. הנאשם משרת בשרות קבע בצה"ל בדרגת רב נגד בתפקיד אחראי תזונה במכללה לפיקוד ומטה, זאת לאחר ששימש כטבח והתקדם משך 14 שנים בסולם הדרגות. הנאשם הציג בפני שרות המבחן תעודת הצטיינות מהרמטכ"ל משנת 2008 וכן מכתבים מהם עולה כי הוא מפקד מוערך מבחינה מקצועית ופיקודית, נתפס כדמות לחיקוי ואהוד על מפקדיו ופקודיו (וראה גם נע/1).

בנו הצעיר של הנאשם סובל מאוטיזם, על כן עבר הנאשם להתגורר עם משפחתו ברעננה, בה מתאפשר טיפול הולם בבנו. אשת הנאשם מתקשה להתמודד עם לקות הבן ולהכיר במוגבלותו, על כן נמנעת מטיפול בו באופן עצמאי. הנאשם הוא הדמות המרכזית שמטפלת בבנו, ולכך מחירים שמשלם הנאשם הקשורים לקשר שלו עם ילדיו ואשתו.

הנאשם התייחס לעבירה שבוצעה על ידו וסיפר כי בעת ששהה בבריכה הטיפולית עם בנו הסובל מאוטיזם, החלו חילופי דברים ואף עימות בינו לבין המתלונן, כאשר הנאשם חווה את המתלונן כתוקפני וככזה שהשפיל אותו ואת בנו. העימות המילולי הסלים לכדי תקיפת המתלונן. לתפיסת הנאשם חווה אף הוא כי הותקף על ידי המתלונן והתרשמות שרות המבחן כי בין הנאשם למתלונן מערכת יחסים מורכבת. הנאשם חש כי המתלונן אינו ער לצרכיו וקשייו של בנו ונוהג כלפיו בקשיחות. הנאשם ער לכך כי התנהגותו היתה שגויה ואלימה וכי היה עליו להתמודד בדרך מיטיבה יותר עם התנהגות המתלונן. הנאשם שלל בעיית אלימות ושליטה בכעסים והצר על מעשיו.

שרות המבחן לא התרשם מקווים אלימים באישיותו של הנאשם, אם כי ציין כי ניכר שבמקרים בהם חש כי אחרים פוגעים בבנו הוא מוצף רגשית ובתגובה לכך עשוי לנקוט בהתנהגות בעייתית. עוד צוין כי הנאשם מתקשה לראות את הפגיעה שלו בסביבה כאשר מדובר בבנו וכן נוהג בגוננות יתר עליו ונראה שקיים קושי בוויסות רגשי סביב נושא זה.

מנגד, צוין כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, העבירה הינה חריגה למהלך חייו, הוא מתפקד במסגרות השונות בחיי באופן תקין ואחראי ולא גובשו קווי אישיות אלימים.

השרות העריך כי הסיכון להישנות התנהגות עבריינית הינו נמוך והחומרה הצפויה במידה וינקוט הנאשם באלימות הינו נמוך גם כן.

שרות המבחן ציין כי אין לו המענים הטיפוליים הייחודיים הנדרשים במצבו של הנאשם ועל כן לא בא בהמלצה להעמדתו בצו מבחן. יחד עם זאת, היות והשרות סבר כי יש לו ג' דרך שיקומית במקרה זה, ומתוך הבנה של המורכבות, הוצע לנאשם לבצע צו של"צ. הנאשם הביע רצון לבצע עבודות של"צ, אך טען כי לא יוכל לבצען בשל הקושי לשלב את ביצוע העבודות עם הטיפול בבנו, טיפול הדורש שעות מרובות לאחר סיום עבודתו, זאת תוך שהוא מודע למחירים שעלול לשלם.

על כן, התקשה שרות המבחן לבוא בהמלצה שיקומית.

4. בדיון מיום 1.12.14 ביקשה ההגנה לשלוח את הנאשם לשרות המבחן לצורך קבלת תסקיר משלים, תוך שהיא מעלה שני טיעונים: האחד, כי התסקיר נעדר המלצה מפורשת לענין ההרשעה בדיון; השני, כי הנאשם הביע להשתלב בהליך טיפולי להתמודדות עם גידול ילד בעל צרכים מיוחדים, אולם אשתו מסרבת לכך והיות ומדובר בטיפול זוגי, מתבקש שרות המבחן לבחון אפשרות לשילובו בטיפול כזה, ללא קשר לאשתו. מבלי לקבוע מסמרות כיצד יסתיים

ההליך ומה תהא תוצאת גזר הדין, נשלח הנאשם בשנית לשרות המבחן, לצורך קבלת תסקיר משלים, אשר יתייחס באופן מפורש לשאלת ההרשעה בדין ולענין שילובו של הנאשם בהליך טיפולי.

5. ביום 6.1.15 התקבל תסקיר משלים, ממנו עולה כי הוצע לנאשם להשתלב בטיפול רגשי אשר ינתן על ידי פסיכולוגית מטעם קופת חולים והוא הסכים לכך. על כן, המליץ שרות המבחן להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה במהלכה יפקח השרות על הטיפול אותו יקבל הנאשם. טיפול זה, כך שרות המבחן, יביא לצמצום הסיכון מצד הנאשם להישנות התנהגות אלימה על רקע תחושת הפגיעות של בנו.

לשאלת אי ההרשעה - הנאשם ביטא חשש כי בשל הרשעתו בדין, יאלץ לעזוב את מקום עבודתו ולא יוכל להמשיך בתפקידו בצה"ל. הוצגה בפני שרות המבחן פקודה המאשרת דבריו, אך נמסר על ידי הנאשם כי מפקדיו של הנאשם אינם מודעים לדבר ביצוע העבירה. על כן, כך השרות, אין מידע קונקרטי האם הרשעתו בדין עלולה להביא לפיטוריו.

יחד עם זאת, לאור ההתרשמות החיובית מהנאשם, העובדה כי זוהי עבירה ראשונה אשר אינה מאפיינת את אורח חייו וכן נכונותו להשתלב בטיפול, המליץ שרות המבחן לשקול בחיוב לסיים את ההליך ללא הרשעתו בדין.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה הפנה לערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירה על ידי הנאשם, והוא פגיעה בכבוד האדם, שמירה על שלום גופו ובטחונו. הודגש כי העבירה בוצעה על ידי הנאשם במקום המהווה מסגרת חינוכית ייחודית שאמורה להיות מוגנת ובה שוהים ילדי חינוך מיוחד. בשל מעשיו של הנאשם נחשפו הילדים לאלימות. התובע טען כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר. הוא הפנה לכך שלא מדובר בארוע בודד, אלא בארוע מתמשך ומתגלגל שהחל בקללות של הנאשם כלפי המתלונן והסתיים בהכאתו. נטען כי על פי התסקיר, הנאשם מטיל בעקיפין אחריות על המתלונן. ב"כ המאשימה הפנה לשיקולים שנקבעו בפסיקה לנקיטה בסיום הליך ללא הרשעה וטען כי אמות המידה שנקבעו אינן מתקיימות בעניינו. עוד נטען כי לא הוכחה פגיעה מוחשית וקונקרטית בעתידו התעסוקתי של הנאשם העלולה להיגרם מהרשעתו בדין, שכן חזקה על רשויות הצבא שישקלו עניינו של הנאשם בהתאם לנסיבותיו.

7. ב"כ הנאשם טענה כי מדובר בארוע בודד, חריג וחד-פעמי במסגרתו איבד הנאשם עשתונות וביצע את העבירה כלפי המתלונן - זאת על רקע טיפול רב שנים ומסור שמעניק הנאשם לבנו האוטיסט. הנאשם כבן 51, נעדר עבר פלילי, ולראשונה נותן את הדין בפני בית משפט. ב"כ הנאשם הפנתה לעובדה כי כתב האישום תוקן לקולא ביחס לכתב האישום המקורי. עוד הפנתה לעובדה כי המתלונן אף הוא תקף את הנאשם בסוף הארוע בכך שהיכה בראשו באמצעות מגב, ואולם המתלונן לא הועמד לדין בגין מעשה זה. הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו, הודה בכתב האישום המתוקן ובכך חסך עדותו של המתלונן על עגמת הנפש הכרוכה בכך. ברקע ביצוע העבירה מצבו הנפשי של הנאשם והרגישות היתרה שיש לו כלפי בנו הצעיר. רגישות יתר זו הביאה אותו להגיב באופן בלתי פרופורציוני כלפי המתלונן. ב"כ הנאשם טענה כי הוצגה לשרות המבחן פקודה צה"לית "שהרשעה בפלילים בצה"ל הינה עילה לפיטורין ויכולה לגרום לנזק תעסוקתי במס' תחומים די מצומצם. אחד מבין התחומים זה שירות קבע בצה"ל" (עמ' 16). לסיכום, ביקשה ב"כ הנאשם לאמץ המלצות שרות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשם בדין.

8. הנאשם בדברו האחרון שב והצטער על ביצוע העבירה והביע חרטה. לדבריו, הארוע ארע לפני ארבע שנים, ובמהלכם למד כיצד להתנהג כשפוגעים בבנו. הנאשם הביע חשש כי יפוטל מצה"ל באם יורשע. עוד ביקש להתחשב במצבו הכלכלי ובנסיבות חייו, כשנדרש הוא לטפל בבנו בעוד אשתו מתקשה ליטול חלק בכך.

דין והכרעה

9. כידוע, הכלל הוא כי משנקבע שנאשם ביצע עבירה הוא יורשע בדינו, ואילו החרג הוא הימנעות מהרשעה. כך נקבע כי:

"רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה, נוקט בית-המשפט לפעמים בחלופה של הטלת מבחן ללא הרשעה. ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ובתי המשפט אינם נוהגים לראות בחרטה בלבד עילה ליצירתה של הבחנה בין פלוני לפלמוני שעבר אותה עבירה בנסיבות דומות" (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל).

עוד נאמר בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: **"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים".** בין השיקולים שיביא בית המשפט בחשבון בשוקלו להימנע מהרשעה ניתן להביא אלה: **"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; (ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; (ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; (ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; (ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; (ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; (ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; (ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם" (הלכת כתב).**

דברים אלה חודדו על ידי כב' הנשיאה ביניש בע"פ 9262/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 869 (2004) שם נאמר כי **"המנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהווה חריג שיופעל רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר".**

נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, **יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד.** נאמר בפסיקה כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, **"תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על היתכנותם של אותם תרחישים" (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.13)).**

נסיבות ביצוע העבירה - האם מאפשרות הימנעות מהרשעה?

10. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים וקראתי את תסקירי שרות המבחן באתי לכלל מסקנה כי לא ניתן לסיים את ההליך בעניינו של הנאשם בלא להרשיעו בדין. להלן טעמי:

א. נגע האלימות פשה בחברה ומעשי אלימות איש כלפי רעהו הפכו חזיון נפרץ במקומותינו. כך, אין לך שבוע בו לא מדווח מעשה אלימות של נהג כלפי נהג אחר בכבישי הארץ; אלימות מצד מטופל או קרוב משפחה של מטופל כלפי נותני שרותים רפואיים בבתי חולים או בקופות חולים; אלימות מצד תלמיד או הורה כלפי מורים בבית הספר ועוד. "הפתיל" הפך קצר, הסבלנות נעלמה וסוף הגירוי עלה. מעשי התקיפה, כאמור לעיל, מתבצעים במקרים רבים על ידי מה שקרוי "אנשים נורמטיביים", כאלה שאין באמתחתם עבר פלילי, ועל רקע תחושה סובייקטיבית של פגיעה בהם. כך הנהג התוקף חש פגיעה "בכבוד שלו" בעקבות התנהגות של נהג אחר; כך מטופל או קרוב משפחה של מטופל חש זלזול או קיפוח ממי שאמור לתת לו שרות; וכך הורה מרגיש כי מורה מסויים נוהג באופן שאינו ראוי, בעיניו, בבנו.

על רקע תחושות אלה, שלעיתים מוצדקות ולעיתים לא מוצדקות, מתפתח בשניות ארוע אלים.

תופעה זו של נקיטת אלימות היא חמורה, פסולה וקיים אינטרס ציבורי רם מעלה להילחם בה ולהחמיר עם הנוקטים באלימות.

ב. הדברים אמורים לגבי כל נקיטת אלימות באשר היא, ואולם הם נאמרים ביתר שאת, כאשר מדובר בנקיטת אלימות כלפי עובדי ציבור או כלפי נותני שרותים לציבור. לגבי ציבורים אלה נדרשת התייחסות מיוחדת ומחמירה, שכן בעקבות מעשי אלימות שמופנים כלפיהם, עלולים הם להירתע מביצוע תפקידם ועלולים אף להפסיק לעסוק בתחום עיסוקם.

ג. במקרה שלפנינו, על רקע תחושה של הנאשם כי המתלון, מדריך השחייה, "השפיל אותו ואת בנו", ועל רקע תחושת הנאשם כי המתלון "אינו ער לצרכיו ולקשייו של בנו ונוהג כלפיו בקשיחות" (ראה עמ' 2-3 לתסקיר מיום 25.11.14), בחר הנאשם לקלל אותו ולאחר מכן תקף אותו. הנאשם בחר לנקוט בדרך אלימה כלפי המתלון, וזאת במקום לנסות לשוחח עימו או לפנות לגורמים האחראים על המתלון בבית "איזי שפירא".

ד. על אף שמדובר בארוע אחד ובעבירת תקיפה אחת שמיוחסת לנאשם בכתב האישום המתוקן, לא ניתן לומר שמדובר במעשה אחד שביצע הנאשם כלפי המתלון, שכן הארוע הסלים והתגבר מצד הנאשם - תחילה, קילל הנאשם את המתלון; לאחר מכן, דחף את המתלון ובעט במפשעתו; המתלון, בתגובה, דחף את הנאשם לבריכה; אולם, גם לאחר מכן, לא נתקרה על הנאשם דעתו, חרף העובדה שהמציל ניגש אליו וניסה להרגיעו; הנאשם שב ותקף את המתלון, בכך שהיכה באגרוף בשפתו של המתלון, אשר נפל על הריצפה כתוצאה מהמכה. גם לאחר מכן, ניסה המציל לתפוס את הנאשם.

סידרת המעשים האלימים של הנאשם כלפי המתלון, אשר לא נפסקו גם לאחר שהמציל ניסה להרגיע את הנאשם, מציבים את המעשים בדרגת חומרה גבוהה.

ה. נסיבה נוספת לחומרה היא העובדה כי המתלונן הינו מ"עין עובד ציבור", דהיינו, נותן שרות במקום ציבורי, אשר בו מתקיימים חוגי שחייה, בין היתר, לילדים בעלי צרכים מיוחדים, דוגמת בנו של הנאשם. האלימות שנקט בה הנאשם נעשתה לעיני הילדים במקום וגם בכך פן מחמיר.

ו. אמנם לא נגרם למתלונן נזק פיזי והוא לא נזקק לטיפול רפואי, ואולם, האלימות שהופנתה כלפיו חמורה ועלולה היתה לגרום לו לחבלה (הדברים אמורים באשר לאגרוף בשפה ולבעיטה במפשעה). כך אין ליתן משקל רב לעובדה שבתגובה לאלימות שננקטה כנגדו בחר המתלונן להרים מגב מהריצפה ולהכות בראשו של הנאשם - מכה שכתוצאה ממנה לא נגרם לנאשם כל נזק והיא באה, כאמור, כתגובה.

11. לא נעלמה מעיני רגישות היתר שיש לנאשם כלפי בנו הצעיר, על רקע הטיפול המסור שמעניק לו משך שנים רבות, ותחושתו כי המתלונן זילזל בבנו ונקט גישה קשוחה כלפיו. עוד לא נעלמה מעיני העובדה שהנאשם הודה בביצוע העבירה, הביע חרטה והפנים את לקחו. ואולם, נוכח חומרת ההתנהגות, תקיפתו של המתלונן בארוע מתגלגל ומסלים, חרף נסיון הרגעת הנאשם על ידי המציל בברכה, והאינטרס הציבורי שבהוקעת המעשים, בין היתר, על ידי הרשעת מבצעים, סבורני שלא ניתן להימנע מהרשעת הנאשם בעבירה בה הודה.

12. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי גם אם הייתי מגיע למסקנה כי סוג העבירה, מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, עדיין לא הוכח בפניי כי עלול להיגרם לנאשם נזק מוחשי-קונקרטי כתוצאה מההרשעה. בענין זה, ציין שרות המבחן כי הוצגה בפניו פקודה צה"לית המאשרת חששו של הנאשם כי בשל הרשעתו בדין יאלץ לעזוב את מקום עבודתו (פקודה שכזו כלל לא הוגשה לי). ואולם, בהמשך, ציין שרות המבחן כי אין בידו "מידע קונקרטי האם הרשעתו בדין עלולה להוביל לפיטוריו" (עמ' 2 לתסקיר מיום 6.1.15).

13. יצוין כי בע"פ 5831/13 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.13) התייחס בית המשפט העליון לבחינת שלטונות צה"ל את ענין ההרשעה בבואם לגבש עמדה לגבי נאשם, והבהיר:

"באשר לטענת המערער שהרשעה תפגע באפשרות גיוסו לצבא, כלל הוא כי כל מקרה ייבחן לפי נסיבותיו על ידי שלטונות צה"ל. בין היתר נשקלים - מכלול נתוניו האישיים של המועמד, משך הזמן שעבר בין מועד ביצוע העבירות למועד קבלת ההחלטה, חומרתן של העבירות בהתייחס לנורמות חברתיות ולסכנה הנשקפת ממי שהורשע בהן במהלך השירות לחיילים ולחיילות המשרתים עימו, משך התקופה בה התבצעו העבירות, האם ההליך הסתיים בהרשעה או לאו ושיקולים צבאיים מובהקים שאינם בתחום המומחיות של בית המשפט. מכך אנו למדים כי שאלת הרשעה או היעדרה הינה רק אחד השיקולים שהמערכת הצבאית לוקחת בחשבון ואין המדובר בשיקול יחיד (ע"פ 5025/06 מדינת ישראל נ' פלוני, (15.03.07); ע"פ 170/09 פלוני נ' מדינת ישראל, (04.11.09)). מכל מקום, הבחינה תהא תוך התחשבות בצורכי הצבא ולא ניתן לומר קטגורית שהרשעה תפסול מידית מועמד מלשרת בצבא.

יתרה מכך, אל לנו להפוך את היוצרות. הגם שבית משפט רשאי לקחת בחשבון את השלכות פסיקותיו אין זה ראוי כי יתאים את העונש כדי לכוון את הצבא בהחלטותיו הפנימיות בענייני גיוס. לא פעם הצבא מעוניין להחליט בנדון לאחר שקיבל את הכרעת בית המשפט. תפקידו של בית המשפט להטיל את העונש הראוי כפי ששלטונות צה"ל אחראים להליכי הגיוס. גורם גורם בתחומו. לכן ולנוכח כל האמור, לא מצאתי כי יש מקום לשנות מהכרעתו של בית המשפט קמא וההרשעה בעבירה תישאר על כנה".

הדברים אמנם אמורים לגבי מועמדים לשרות בטחון, אולם נראה שיפים אף לגבי מי שמשרתים בצבא (וראה לענין זה גם רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (24.4.14)).

[עוד לענין חריגותיו ונדירותו של סיום הליך ללא הרשעה, חרף העובדה שמדובר בנאשמים נורמטיביים, נעדרי עבר פלילי וקיומו של תסקיר שרות מבחן הממליץ להימנע מהרשעה - ראה רע"פ 1/15 כצמן נ' מדינת ישראל (19.1.15); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14); רע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל (20.11.14); רע"פ 5115/13 שרון נ' מדינת ישראל (8.9.13)].

14. לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של **תקיפה סתם**, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

העונש הראוי

15. לאחר שהבאתי בחשבון נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשם, כאמור בסעיף 10 לעיל, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר**, לצד קנס כספי ופיצוי למתלונן.

16. כמפורט בהרחבה לעיל, מבחינת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, יובאו בחשבון הנתונים הבאים - הנאשם כבן 51, נעדר עבר פלילי ולו זו הסתבכות ראשונה עם החוק; הנאשם משרת בצבא קבע כאחראי על חיילים, לשביעות רצונם של מפקדיו; העבירה בוצעה על רקע רגישות יתר כלפי בנו הצעיר, שהינו בעל צרכים מיוחדים; הנאשם הודה בביצוע העבירה והביע חרטה כנה, הוא אף הפנים הפסול שבמעשיו; הנאשם נרתם להליך טיפולי-רגשי להורים לילדים בעלי צרכים מיוחדים; הסיכוי להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם הינו נמוך; תסקיר שרות המבחן הינו חיובי ובצידו המלצה להימנעות מהרשעה, המלצה אותה לא אימצתי, אך יהא בה כדי להשליך על הענישה.

17. בהתחשב באלה, עונשו של הנאשם ייקבע בתחתית המתחם אותו קבעתי.

18. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום שלא יעבור עבירת אלימות.

ב. קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 27.3.15.

ג. פיצוי למתלונן בסך 500 ₪, אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 27.3.15.

ד. לאחר שהנאשם הביע נכונותו להשתלב בהליך טיפולי, כמפורט בתסקיר שרות המבחן, ניתן בזאת כנגד הנאשם צו מבחן למשך שנה מהיום והוא יעמוד בתקופה זו בפיקוח שרות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' שבט תשע"ה, 27 ינואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד רובינשטיין, הנאשם וב"כ עו"ד עידו רז.